

איסור ונשארו בקושיה וע"ש, ולכאורה תמוה דהרי בקדשים וב"א כו"ע מודים דאחע"א וכמבואר להדיא בהך סוגיא דכריתות שהבאנו, והא דאיתא בכריתות דף כ"ג דזר שאכל מליקה אינו חייב אלא אחת, היינו משום דאיסור נכילה לא הוי איסורא דקדשים, וע"כ לא חייל. וא"כ הכא דאמרין בנותר וטמא דהווי איסור קדשים, פשוט דהווי חיילי בב"א, ושפיר איצטריך קרא למעוטינהו. עוד קשה לי מהך סוגיא דחולין ק"א שהבאנו, דהיכא דהווי בב"א אם הי' פטור מחדא חייב על השני וע"כ ה"ה הכא גבי דם נותר וטמא, היכא דהווי בב"א אם הוא הזיד על הדם הרי פשיטא דחייב על נותר וטמא, וא"כ הא שפיר איצטריך הך קרא למעוטינהו מנותר וטמא היכא דהווי בב"א דליפטרינהו בכל ענין.

וקושיא הראשונה יש ליישב קצת עפ"י מה שביארנו דלפי המסקנא אין אחע"א אפילו בקדשים וב"א, אך קושיא השני' נשארת בכל גווני, ולפי מה דמבואר בתוס' יבמות דף ל"ג ע"א דס"ל לבר קפרא דאין אחע"א בב"א היינו דווקא שם דאיכא הך סברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה, א"כ בלא"ה מיושב קושית התוס' דהכא גבי נותר וטמא הרי לא הותרה במקדש א"כ שפיר חיילא בב"א אליבא דכ"ע, ובעיקר הקושיא יש לחלק בין היכא דהאיסורין באין בב"א, וכמו ולדות קדשים, ובין היכא דהב"א משום שתי שערות וכמו גבי נותר וטמא, ואולי יתיישב בזה דברי התוס', וקשה עלי לעיין בזה כעת וצ"ע).

עוד נראה להביא מהא דאיתא בחולין דף קי"ז דיליף מקרא דכאשר יורם דאימורי קדשים קלים יש בהם מעילה ופריך שם הגמ'

קרא דכל חלב למאי אתא, ומשני דאתא לאליה דהוא בכלל אימורים, הרי להדיא דלא אתי לאחע"א דשייך גבי חלב כמו אלי' אלא לגופי' איצטריך, וכיון דחלב גופי' ידעינן מכאשר יורם אוקמינן לאל', ועכ"פ זאת מבואר להדיא דהך קרא קאי על אליה להשמיענו דהוי בכלל אימורים, א"כ הא איצטריך לגופי', והא דלא משני הש"ס דאיצטריך כל חלב דנדע דאחע"א באמת קשה לכל גווני, וצ"ל דכל שיכולים לאוקמי קרא לגופי' לגבי מעילה לא מוקמינן להך דינא דאחע"א, ועיין בתמורה דף ל"ב ובמעילה דף ט"ו שמייתי הש"ס הך קרא לגוף הך דינא דיש בהם מעילה באימורי קדשים קלים, וזו להדיא כמש"כ.

והנני רואה עוד דמה שכתב הנר תמיד דאיתא כמ"ד אין איסור חל על איסור אפילו בב"א, ובאמת עוד לא מצאתי בבירור מי שיסבור כן, ומדר"ע דאמר דשבת ויוהכ"פ אינו חייב אלא אחת, אין בזה ראי' ברורה. וכבר נחלקו בזה הראשונים בטעמא דהך מילתא, דרש"י פירש הטעם משום דאין איסור חל על איסור אפי' בב"א והתוס' שם פליגי וע"ש, אכן הר"ן פירש בחדושו לחולין דטעמא דר"ע משום דשבת ויוהכ"פ חד מילתא הוא דהווי, דתרווייהו שבתון כתיב בהו, ולדידי' אין ראי' כלל דאין איסור חל על איסור בב"א.

והנראה להביא ראי' לזה מהא דאיתא בירושלמי ב"ק פ"ג ה"ד דפליגי שם בהך דינא דשבת ויוהכ"פ רבי ישמעאל ור"ע (ואין זה סתירה להש"ס דילן דהגירסא היא ריה"ג, דאפשר דשניהם אמת דר"י וריה"ג שניהם ס"ל בשווה) וסובר ר"י דאינו חייב אלא אחת, ור"ע סבר דחייב על כל אחת

בה ר"י עכ"ל, ולכאורה תמוה דהרי כבר בעי נתאלמנה נתגרשה כאחת דהוי איסורא דב"א, ומה הוסיף עוד במה דקאמר שני איסורין כאחת, ומצאתי שכבר עמד בזה הפ"מ, ותירץ דהך שני איסורין כאחת הוי פירושא דנתאלמנה ונתגרשה כאחת, והנה כת"ר יבין דדבריו דחוקין דבאמצע הפסיק בחמור על קל, ושוב חזר לפרש הבעי הראשונה.

וע"כ הנראה לי פשוט דהך דאלמנה וגרושה הרי לא דמין שני האיסורין זה לזה דגרושה הא הוי מוסיף לגבי אלמנה מגו דאסורה לכהן הדיוט, וכמבואר להדיא בירושלמי שם, וכן מבואר גם להדיא בקידושין דף ע"ז דגרושה על אלמנה הוי איסור מוסיף. וא"כ זהו דאיבעי לי' שוב דאפילו אם נימא גבי נתאלמנה ונתגרשה כאחת דלא חיילי תרוויהו, והוא משום דאלמנה קיל טפי מגרושה ע"כ לא חייל שני איסורין כאחת, ר"ל שני איסורין שווין וגם באין כאחת, מהו מי אמרינן דבכה"ג פשיטא דחיילי תרוויהו דהי מנייהו ליפקע כיון דתרוויהו שווין, או דילמא דאף בכה"ג לא חייל חיובא דתרוויהו, משום דבתרי חיובא לא מחייבין ליה, עכ"פ הרי נתבאר, דבב"א גופי' יש לחלק בין היכא ששני האיסורין שווין ובאין כאחת ובין היכא דחד מינייהו קיל מחבירו, ולפי"ז הרי מיושב היטב מה שהקשינו מר"ע אדר"ע, והוא דהא דס"ל לר"ע דאין איסור חל ע"א אפילו בב"א, היינו דוקא בשבת ויוהכ"פ, בדינא הוא דקבעי לי', וכמבואר כן להדיא הך סברא בסוגיא דחולין שם, וע"כ שפיר סובר ר"ע דשבת חייל איוה"כ משא"כ באחותו שהיא אחות אביו ואחות אמו דכולהו שווין (וכולהו שווין) שפיר ס"ל לר"ע דאיסור חל על איסור בכה"ג

בפ"ע, והנה לפי שיטת רש"י מוכח דגם ר' ישמעאל ס"ל דאין איסור חל על איסור בב"א, וקשה מהא דאיתא בירושלמי בסנהדרין פרק ט' הלכה ו' ז"ל: נתאלמנה נתגרשה מה אמר בה ר' ישמעאל וכו'. הרי דמספקא לי' לירושלמי איך סובר ר' ישמעאל בב"א אי אחע"א או לא, ומאי מספקא לי', הא מהך דשבת ויוהכ"פ מבואר דלית לי' אחע"א בב"א, אלא ודאי כשיטת הר"ן, דהא דאינו חייב אלא אחת, הוא משום דחד איסורא הוא דהוי, ואין זה שייכות כלל להך דינא דאחע"א, ולהכי מספקא ליה לירושלמי, וצ"ע לשיטת רש"י מהירושלמי.

עוד נראה לי להביא רא' לשיטת הר"ן מהא דאיתא בכריתות דף ט"ו אמר ר"ע שאלתי את ר"ג ור"י הבא על אחותו ועל אחות אביו ועל אחות אמו מהו, חייב על כל אחת ואחת או אינו חייב אלא אחת, וקאמר שם בגמרא במאנ' עסקינן אילימא כדתני פשיטא, הרי שמות מחולקין והרי גופין מחולקין, אלא הכי קמבעי ליה, הבא על אחותו שהיא אחות אביו ושהיא אחות אמו מהו. הרי להדיא דס"ל לר"ע אחע"א דאל"ה לא חיילי כל הנך איסורי כאחת, וא"כ הא קשה דאיך בעי הש"ס הכא לומר אליבא דר"ע [דס"ל] דאין איסור חע"א, והא לפי"ז תקשה מר"ע לר"ע, אלא ודאי כשיטת הר"ן, דהא דאינו חייב אלא אחת היינו משום דשבת ויוהכ"פ חדא איסורא הוא דהו, וא"כ גבי אחותו דלא שייך הך טעמא שפיר ס"ל לר"ע דאחע"א בב"א או בשאר גווני וראי' זו מהך דכריתות יש להשיב עלי' וליישב שיטת רש"י עפ"י מה דאיתא בירושלמי פ"ט דסנהדרין הלכה ו' כבר הבאנו דבריו וז"ל: נתאלמנה נתגרשה כאחת, מה אמר בה ר"י, חומר בקל מה אמר בה ר"י, שני איסורין כאחת מה אמר

בב"א, או בשאר גווני, ומיושב היטב שיטת רש"י, אכן קושיא הראשונה עדיין במקומה עומדת, עכ"פ יצא לנו דלשי' הר"ן אין רא' כלל מר"ע דס"ל דאין אחע"א בב"א.

עוד מצאנו דס"ל אין איסור חע"א והוא בר קפרא אליבא דר"ש ביבמות דף ל"ג, אכן הרי כבר כ' התוס' שם [ד"ה בר קפרא] דהך ב"א שאני, משום דאיכא הסברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה אף לזרים משא"כ בשאר דוכתי אפשר דס"ל לר"ש דאחע"א בב"א, ולפי"ז בכה"ג דמעילה וחלב... הן אמת דברי התוס' שם משום שקשה להו על הא דקאמר [חייב א'] הרי מבואר להדיא בכריתות דף י"ד דאחע"א ולזאת תירצו דלרבי חייא דלא ס"ל הך סברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה, ב"א עדיף טפי, משא"כ לבר קפרא דסבירא לי' דאיכא נמי הך סברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה וע"כ קיל הך ב"א ממוסיף דעלמא.

ובאמת קשה לי ע"ז מהא דאיתא בירושלמי בסנהדרין פ"ט הלכה ו' דמבעי ליה אליבא דר"י דס"ל בנידון דזיקה הראשונה חמותו וכלתו כאחת מאי, ולפי שיטת התוס' דבלאו הך סברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה, פשיטא דב"א עדיף טפי ממוסיף, א"כ מאי איבעי ליה לירושלמי על בב"א אי אחע"א ולא פשטא מהך דמוכח מהמשנה דכריתות דף י"ד ע"ב הרי אית ליה אחע"א במוסיף [וכ"ש] בב"א, והרי הכא לא הותרו בשום מקום, אלא ודאי דמוכח מהירושלמי דמוסיף וב"א שני דברים נפרדים נינהו ויכולים אנו לומר דבב"א אחע"א אפילו לר"ש דל"ל מוסיף, וכן נוכל נמי לומר להיפך דאין אחע"א בב"א ואפילו לר"י דאית ליה מוסיף וצ"ע על התוס'.

ולפי"ז הרי נסתר יסוד דברי התוספות ביבמות דלבר קפרא מוכרחין אנו להך סברא, דכשהותרה במקדש לכל הותרה, וכדהבאנו למעלה דהתוס' זבחים דף מ"ה ע"ב שכתבו דלבר קפרא דס"ל אליבא דר"ש דאחע"א בב"א, גם נותר וטמא קשה, והתם הרי ליכא הך סברא, ובע"כ דחולקין על דברי התוס' דיבמות שהבאנו, וס"ל דגם בלאו הך סברא דכשהותרה במקדש לכל הותרה ג"כ אחע"א לר"ש ואפילו בב"א, אכן הרי מ"מ שיטת התוס' ביבמות דבעלמא גם בר קפרא אליבא דר"ש מודה דאחע"א בב"א כפשטא דהש"ס יבמות דף ל"ב ע"ב דקאמר שם מ"ט דבר קפרא משום דכשהותרה במקדש לכל הותרה, הרי להדיא דדוקא בצירוף הך סברא הוא דאמרינן אחע"א בב"א הא לאו הכי חיילי תרוויהו וגם מהירושלמי אין רא' אלא לסתור הוכחת התוס', אבל גוף הך מילתא שפיר נוכל לומר כמש"כ התוס', ולפי"ז הרי אין רא' ברורה לבר קפרא אליבא דר"ש דאית ליה אין איסור חע"א בב"א, ומעתה שנתבאר דלא מצינו בבירור תנא שיסבור אין אחע"א בב"א הרי מבואר להדיא הדוחק שלפי דברי הנר תמיד, דהך תנא דאין פיגול ונותר בעולם יסבור אין איסור חל ע"א אפילו בב"א, אלא ודאי כמש"כ דלפי המסקנא להך תנא שפיר נוכל לומר דאחע"א, וקרא איצטריך לגופי' דיש מעילה באימורי קדשים קלים, שוב מצאתי להראב"ד בפירושו להספרא שכתב שם על הך קרא דכל חלב להדיא כדברינו דהקרא אתי לאשמעין דיש מעילה באמורי קדשים קלים, וחלוק משאר הבשר דקדשים קלים שאין בהם מעילה. וכן מבואר להדיא בספרא דחטאת פי"א פרק ג' וע"ש בדבריו שכתב להדיא כדברינו.

עוד בענין הנ"ל

—ב—

יבמות דף ל"ב ע"ב דקאמר שם מאי טעמא דבר קפרא משום דכשהותרה במקדש לכל הותרה. ולפי"ז הרי לא מצאנו בבירור דר"ש ל"ל ב"א בכל דוכתי אפילו לבר קפרא. ומעתה אחרי שנתבאר דלא מצינו בבירור תנא דיסבור דאין אחע"א בב"א, הרי מבואר להדיא הדוחק הגדול לפי דברי הגר תמיד דנימא דהך תנא ס"ל דאין אחע"א אפילו בב"א.

אלא ודאי כדברינו דלמסקנא אתיא ככו"ע, ועיקר הך קרא אתיא לאשמעינן די ש מעילה באימורין, ופשוט.

שוב מצאתי בהראב"ד בפירושו לספרא שכתב להדיא דלהכי איצטריך הך קרא דכל חלב לאשמועינן דאימורים חלוקים משאר בשר ויש בהן מעילה. וזהו להדיא כמו שכתבתי.

עכ"פ נתבאר דלפי המסקנא דמוקי לה בב"א קדשים וחולין שוין. וע"כ הוא דאמרינן דאף בב"א אחע"א מ"מ בכולל ומוסיף לא חייל. וכמו דמחלקינן בחולין כן לכמה תנאים, אבל אם אך נימא דקדשים שאני מחולין ובקדשים אחע"א שפיר נוכל לומר אז דלא מחלקינן שוב בין כולל לשאר דוכתי ובכל גווני אחע"א בקדשים.

[מכת"י הגר"ח נד' כהמשך למכתב הקודם]

דף כג:

רבי אומר כל חלב לה' לרבות אמורי קדשים קלים למעילה ומעילה איסור מיתה וקא חיל על איסור חלב וכו'.

והנה קשה לי בהך סוגיא דמאי מקשה הש"ס דאין מצינו מעילה בחלב והא אין אחע"א, והלא במעילה קי"ל דצירף את

המעילה לזמן מרובה, משא"כ בשאר איסורין דבעינן דווקא כזית ובכדי אכילת פרס, וכמבואר כן להדיא החילוק בין מעילה לשאר איסורין בכריתות דף [ט"ו] א"כ הא מצינו היכא דמצרף האיסור לזמן מרובה יותר מכדי אכילת פרס דאז הוי לענין מעילה שיעור ולענין כזית חלב הוי חצי שיעור. ושפיר חייל מעילה על חלב וכמבואר להדיא בתוס' בשבועות דף [כ"ג] [ג"כ] דשיעור שלם על חצי שיעור חייל.

וכן קשה דהרי קי"ל בפסחים דף ל"ג דמעילה הוי בפרוטה ושאר איסורין הויין בכזית, וא"כ הא שפיר מצינו היכא דהוי שוה פרוטה ואין בו כזית דאז הוי לענין מעילה שיעור שלם ולענין חלב חצי שיעור, ובכה"ג הרי איסור חל על איסור וכדהבאנו מהתוס' דשבועות.

והנראה לומר ע"פ מאי דמבואר בסנהדרין דאזהרת מעילה ילפינן חטא חטא

מתרומה, וא"כ נראה לומר דהא דאמרינן דבמעילה הוי שיעורו בפרוטה ומצרפין את המעילה לזמן מרובה היינו דווקא לענין קרבן ותשלומין דהוי דינא באנפי' נפשי' נינהו, משא"כ לענין האזהרה דילפינן לה מתרומה, ושפיר אמרינן דאין אחע"א כיון דשניהן שוין בחצאין. ואע"ג דלענין קרבן הוי דינו כמו שיעור שלם, מ"מ כיון דלענין אזהרה הוי חצי שיעור ע"כ תו לא חייל על חצי שיעור דעלמא.

[מכת"י הגר"ח נד' בסוף המכתב הנ"ל]

בתוס' ד"ה בולדות קדשים, דאיסור חלב ואיסור מעילה בהדי הדדי קאתו ואע"ג דבקדשים קלים ליכא מעילה עד לאחר זריקה מ"מ איסורא מיהא איכא. הגר"ח זצ"ל הוכיח מד' התוס' האלו דאיסור

קדש גבי קדשים קלים קודם זריקה, הוא משום לתא דאיסור מעילה, ולא איסור בפני עצמו, דא"כ הרי המעילה לאחר זריקה

הוא איסור אחר ואמאי חשיב דב' האיסורים חלים בב"א³².

[הגרא"י שליט"א, כתבי תלמידים]

פרק שישי

תצא ותרעה בעדר הא איתסרא לה מחיים.

והקשו התוס' [בד"ה הא] ובחולין דף פב. [ד"ה והתנן] האיך מדקדק מכאן דלא מיתסרא מחיים דילמא היינו טעמא דאדעתא שימצא ההורג לא אקדשוה וכמו דבאשם וודאי אמרינן דאקדשיה רק אדעתא דחטא והשתא דנודע שלא חטא איגלאי מילתא למפרע דהקדש טעות הוה ודילמא היינו נמי טעמא דעגלה, וע"ש מה שתירצו.

וצ"ע דבאשם דאיכא הקדש שפיר שייך לומר דאדעתא דהכי לא אקדשה אבל בעגלה ערופה הרי ליכא הקדש וכדחזינן דפליגי בגמ' מאימתי נאסרת ואיכא למ"ד דירידתה לנחל איתן היא אוסרתה, היינו משום דהתם התחיל בה כבר דין עגלה ערופה דכתיב בה כפרה כקדשים אבל הקדש של קדושת פה ליכא בעגלה ערופה כלל ובהדיא מייתי לה בסנהדרין דף מ"ז אהא דהזמנה מילתא היא הרי דאינה אלא דין הזמנה ולא דין הקדש, וצ"ל דכוונת התוס' דנימא אדעתא דהכי לא הורידה ולא מטעם הקדש,

אמנם אכתי קשה דהא מבואר בסוטה דף מה. דהורדה בזקני העיר עצמם ולא בשלוחם והרי מבואר בפ' מצות חליצה דחלוץ ע"מ שתתן לך מאתים וזו החליצה כשרה, משום מילתא דליתא בשליחות ליתא בתנאי וגם חליצה מוטעית מבואר שם דכשרה הרי דמילתא דליתא בשליחות לית

דף כד:

אשם ודאי כיון דלא צריך ליה לא מקדיש ליה, אשם תלוי מתוך שלבו נוקפו גמר ומקדישו

ופרש"י אשם ודאי מסתמא לא אקדשיה אי הוה ידע דלא צריך ליה הלכך הקדש טעות הוא וכו'.

וצ"ע למאי צריך לבוא ע"ז מטעם הקדש טעות, הרי הטעם פשוט דבאשם ודאי כיון דלא חטא א"כ לא הוה הפרשתו כלום דהוי כמו שמפריש אשם שלא נתחייב בו דהקדשו לא הוי הקדש. ומה צריך לטעם דהקדש טעות.

וכן צ"ב מה דאמר"י דבאשם תלוי ירעה עד שיסתאב משום דכיון שלבו נוקפו גמר ומקדיש. וצ"ע מ"ט ל"א כפשוטו דכיון שבשעה שהפריש היה חייב באשם תלוי, ואז הוא בספקו וההקדש הוי הקדש טוב, א"כ מה שנודע לו אח"כ אין זה מגרע כלל למפרע מחיובו אז שום דבר ומשום מה יתבטל קדושתו של האשם תלוי וא"כ למאי איצטריך לטעם דמשום שלבו נוקפו גמר ומקדיש. וצ"ע.

[חידושי הגר"י נזיר לא.]

דף כ"ה.

אמר רבא מנא אמינא לה מרתנן עגלה ערופה אינה כן עד שלא נערפה תצא ותרעה בעדר ואי אמרת מחיים אמאי

32. ועי' בשטמ"ק מנחות דף ד' ע"ב בהשמטות, ובמהר"ם ומהרש"א קדושין דף נו:.

בה לא תנאי ולא טעות. וא"כ הורדת ע"ע דליתא בשליחות לא יהא בה דין טעות. אמנם נראה דהא דחליצה מוטעית כשרה אינה משום מילתא דליתא בשליחות ורק משום דחליצה לא בעי דעת רק כוונה בלחוד ולכן ל"ש בזה טעות ואפ"ה היה שייך בה תנאי אי לאו משום דליתא בשליחות משום שתנאי אינו מדין טעות ודעת, רק שעצם המעשה נעשית רק על אופן זה, משא"כ בעגלה ערופה דבהורדתה איכא דין דעת ולא רק כוונה משו"ה שפיר שייך בזה טעות.

[חידושי הגר"ח על הש"ס, חולין דף פ"ב 33]

מתני', חייבי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהם יום הכיפורים חייבין להביא לאחר יום הכיפורים וחייבי אשמות תלוין פטורים, מי שבא על ידו ספק עברה ביוהכ"פ אפילו עם חשכה פטור שכל היום מכפר.

נראה דהא דאין מחויבין להביא קרבן אשם תלוי אחרי שעבר יוהכ"פ אין זה משום דהיום מכפר על העברה המחייבתו וממילא הוא דנפטור מקרבן אלא הפי' דיום הכפורים הוא במקום קרבן ממש.

וראיה לזה מהא דמקשינן להלן דף כו. ספק יולדת שעבר עליה יוהכ"פ לא תיתי חטאת העוף הבאה על הספק דהא כיפר עליה יוהכ"פ אמר רב אושעיא לכל חטאתם ולא לכל טומאתם.

וקשה מה היה הס"ד של הגמ' דבשלמא אשם תלוי שבא על חטא שפיר מכפר עליה יוהכ"פ אבל חטאת העוף של יולדת דהויא מכשיר איך יוהכ"פ יפטור אותה מחיוב קרבנה, ומוכח דהא דחייבי אשם תלוי שעבר עליהם יו"כ"פ שאין צריכים להביא הוא משום

דהכי הוא דילפינן מקרא דיוכ"פ הוי כמו קרבן על דבר שאין מכיר בו אלא המקום והוא חשוב כהבאת קרבן אשם תלוי ממש, ולכך ס"ד דכשם שיוכ"פ פוטר מאשם תלוי ה"נ יפטור יולדת מחיוב קרבנה דיחשב כאילו הביאה קרבנה ע"ד שאין מכיר בו אלא המקום וע"ז משני לכל חטאתם ולא לכל טומאתם דלא חשיב כקרבן אלא על חטאים שאין מכיר בהם אלא המקום ולא על טומאות.

[חידושי הגרי"ז מנחות ה']

דף כז:

מתני' המפריש חטאתו ומת לא יביאנו בנו אחריו.

ובגמ' ילפי' לה מקרא, והא דבעי' לגזיה"כ אעפ"י דמסקינן בזבחים ו. דיוורש לא מתכפר בקרבן אביו אלא מקופיא משום דהכא בחטאת קאי דאין הקרבן לאח"מ של אביו דהא אין חטאת לאח"מ, ואם היה יכול להתכפר בו היינו דהוי שלו לגמרי והיה קונה את הקרבן ככל ירושות דעלמא, ורק ילפי' מגזיה"כ דאינו יכול להתכפר. אבל בזבחים עצם הקרבן הוא של אביו ומקריב עבור אביו, אלא שהוא מתכפר בשל אביו עכ"פ מקופיא.

[חידושי הגרי"ז זבחים ו.]

שם, לא יביאנו מחטא על חטא אפילו הפריש על חלב שאכל אמש לא יביאנו על חלב שאכל היום שנאמר קרבנו על חטאתו עד שיהא קרבנו לשם חטאתו.

בענין חטאת חלב לשם חטאת דם

—א—

רמב"ם פ"ג ה"ג משגגות כבר ביארנו בפסוה"מ שהמפריש חטאתו על חלב שאכל לא יביאנה על השבת שחילל או